

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2064/2562

นาย ส.โจทก์ นาง ด.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, ป.วิ.พ. มาตรา 174, พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 187, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 161, ป.วิ.อ. มาตรา 200

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้โจทก์นำส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยโดยเสียค่าธรรมเนียมในการส่งจะไม่ชอบด้วยบทกฎหมาย แต่ต่อมาเจ้าหน้าที่ศาลไม่สามารถส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยได้เพราะไม่พบภูมิลำเนาของจำเลย การที่ศาลชั้นต้นสั่งให้โจทก์เขียนแผนที่แสดงภูมิลำเนาจำเลยเพื่อประกอบดุลพินิจก่อนจะมีคำสั่งเกี่ยวกับการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยต่อไป จึงเป็นคำสั่งเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบ ต่อมาเมื่อศาลชั้นต้นสั่งให้โจทก์แถลงพร้อมแผนที่ส่งขอบแต่โจทก์แถลงส่งแผนที่ระบุเพียงว่าเป็นตึก 2 ถึง 3 ชั้น โดยไม่ระบุเลขที่บ้านของอาคารดังกล่าว ศาลชั้นต้นจึงสั่งให้โจทก์แสดงแผนที่ให้ชัดเจนอีกครั้ง โจทก์ก็ยื่นคำแถลงโดยไม่ได้ส่งแผนที่ตามคำสั่ง ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งให้โจทก์ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม โจทก์ยื่นคำแถลงและส่งแผนที่ลักษณะเดิม พฤติการณ์ของโจทก์ถือได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์เพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนด เป็นการทิ้งอุทธรณ์ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 174 (2), 246 พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 บัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวมาใช้บังคับในศาลชั้นต้น แต่กรณีที่ไม่มีบทบัญญัติใน พ.ร.บ. ดังกล่าวบังคับ ให้คงใช้กฎหมายว่าด้วยพระธรรมนูญศาลยุติธรรม กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งบังคับ ซึ่งเมื่อ พ.ร.บ. ดังกล่าว และ ป.วิ.อ. ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการทิ้งอุทธรณ์ไว้โดยเฉพาะ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นการทิ้งอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบ พ.ร.บ. ดังกล่าว มาตรา 4 จึงชอบแล้ว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 187 ศาลชั้นต้นตรวจคำฟ้องแล้วเห็นว่า ฟ้องโจทก์บรรยายเพียงว่าจำเลยปกปิดมิให้โจทก์รู้ที่ทำงาน โดยมีได้ระบุถึงวันเวลากระทำความผิดอันเป็นข้อสำคัญให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ทั้งข้อกล่าวหาตามคำบรรยายกับพฤติการณ์ที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดก็ได้เกี่ยวเนื่องกัน ฟ้องโจทก์จึงไม่ขัดแย้งถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ให้ยกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161 โจทก์อุทธรณ์ ศาลชั้นต้นเห็นว่าโจทก์ทิ้งอุทธรณ์ จึงรวบรวมสำนวนส่งศาลอุทธรณ์พิจารณาสั่ง ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันที่ 3 กรกฎาคม 2560 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์โจทก์ สำเนาให้จำเลย ให้โจทก์นำส่งใน 7 วัน มิฉะนั้นถือว่าทิ้งอุทธรณ์ การส่งปิดได้ หลังจากนั้นนางรุ่งทิพา เจ้าหน้าที่ศาลยุติธรรมชำนาญการรายงานว่า นำหมายแจ้งคำสั่งไปส่งให้จำเลย ณ ภูมิลำเนาตามฟ้องแล้วส่งไม่ได้ เนื่องจากไม่พบภูมิลำเนาตามที่

ระบุในหมาย วันที่ 28 สิงหาคม 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงยืนยันขอให้เจ้าหน้าที่ศาลส่งหมายใหม่หรือส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แถลงพร้อมแผนที่สังเขปเสนอต่อศาลภายใน 7 วัน มิฉะนั้นถือว่าทิ้งอุทธรณ์ วันที่ 31 สิงหาคม 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงส่งแผนที่ระบุเพียงว่าเป็นอาคารตึก 2 ถึง 3 ชั้น ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แสดงแผนที่สังเขปให้ชัดเจนกว่านี้ภายใน 7 วัน มิฉะนั้นถือว่าทิ้งอุทธรณ์ วันที่ 4 กันยายน 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงอ้างว่า เจ้าหน้าที่ศาลที่นำส่งหมายทราบคดีถึงที่อยู่อยู่ในหมายตามแผนที่ที่โจทก์ส่งต่อศาลแต่เจ้าหน้าที่ศาลไม่ลงไปสอบถาม ขอให้เรียกเจ้าหน้าที่ศาลมาสอบถาม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ต่อมาวันที่ 6 กันยายน 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงยืนยันขอให้ศาลเรียกเจ้าหน้าที่ศาลมาสอบถามพร้อมกับแนบแผนที่ในลักษณะเดิมต่อศาลอีกครั้ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าโจทก์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174 (2) ให้ส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาสั่ง คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่า การที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งจำหน่ายคดีโจทก์ออกจากสารบบความศาลอุทธรณ์เนื่องจากโจทก์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174 (2), 246 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ชอบหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่าโจทก์ปฏิบัติตามคำสั่งศาลชั้นต้นภายในระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนดแล้ว จึงไม่ได้เพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดแต่อย่างใด เห็นว่า การส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยจะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 200 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ซึ่งศาลมีหน้าที่ส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลย แต่แม้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์นำส่งสำเนาอุทธรณ์โดยเสียค่าธรรมเนียมในการส่งจะไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว แต่เมื่อต่อมาเจ้าหน้าที่ศาลซึ่งเป็นผู้ส่งทำรายงานต่อศาลว่าไม่สามารถส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยได้เพราะไม่พบภูมิลำเนาของจำเลย การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์เขียนแผนที่แสดงภูมิลำเนาของจำเลยเสนอต่อศาลเพื่อประกอบดุลพินิจก่อนจะมีคำสั่งเกี่ยวกับการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยต่อไป จึงเป็นคำสั่งเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบ หลังจากทราบคำสั่ง โจทก์ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 28 สิงหาคม 2560 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ให้โจทก์แถลงพร้อมแผนที่สังเขปภายใน 7 วัน มิฉะนั้นถือว่าทิ้งอุทธรณ์ วันที่ 31 สิงหาคม 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงส่งแผนที่ระบุเพียงว่าเป็นอาคารตึก 2 ถึง 3 ชั้น แต่ไม่ปรากฏเลขที่บ้านของอาคารตึกดังกล่าว แม้โจทก์บรรยายประกอบแผนที่ว่าเจ้าของบ้านติดบ้านเลขที่เดียว แต่โจทก์ไม่ได้ระบุเลขที่บ้านที่โจทก์อ้างถึงไว้ในแผนที่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แสดงแผนที่สังเขปให้ชัดเจนกว่านี้ภายใน 7 วัน มิฉะนั้นถือว่าทิ้งอุทธรณ์ วันที่ 4 กันยายน 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงโดยไม่ได้ส่งแผนที่ตามคำสั่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ต่อมาวันที่ 6 กันยายน 2560 โจทก์ยื่นคำแถลงและส่งแผนที่ซึ่งมีลักษณะเดิมพฤติการณ์ของโจทก์ตามที่ได้อ้างความดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์เพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนดเพื่อการนั้นโดยโจทก์ได้ทราบคำสั่งโดยชอบแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ากรณีเป็นการทิ้งอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174 (2), 246 นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่า คดีนี้เป็นคดีอาญาต้องใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 บัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาตามบทบัญญัติแห่งพระ

บัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับในศาลชั้นต้น แต่ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติในพระราชบัญญัติดังกล่าว บังคับให้คงใช้กฎหมายว่าด้วยพระธรรมนูญศาลยุติธรรม กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งบังคับ เมื่อพระราชบัญญัติดังกล่าวและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการตั้งอุทธรณ์ไว้โดยเฉพาะ ที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่ง จำหน่ายคดีออกจากสารบบความของศาลอุทธรณ์โดยวินิจฉัยว่าเป็นการตั้งอุทธรณ์ตามบท กฎหมายข้างต้น จึงเป็นการวินิจฉัยคดีโดยใช้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงโดย ชอบแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ชอบแล้ว ฎีกา ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ปกิต สุวรรณพรหมา · บุญไชย ธนาพันธ์สิน · ชวลิต ยงพาณิชย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2064/2562>